

tulli käl kuningas temma wasto tedda terretama, agga Samuel ei wõtnud temma terwisse andmist mitte sedda wõsi wasto, kui kuningas käl mõtles, sest ta wastas nenda: Mis sa olled teinud? ja andis temale sedda kuulda, et ta suguwõssa ei piddand kunninga ausse jama, ühhe teisele agga piddi se sama.

Wilistid tegoid senni, mis nemmad tahtsid, nemmad läksid wälja Israeli maad risuma ärra, ja Saul ei woinud ühtegi parrata, sest se pissut rahwast, mis seal ümberkauda Kunninga jures oli, ei julgend middagi se sure Wilistide wäe hulga wasto hakkada, sest neil ei olnudke sõa-riisto. Senni kui Wilistid seal ümberkauda ollid wallitsemas, siis ollid nemmad Israeli rahwa kääst ärrawõtnud keik sõariistad, ja ei jätnudke seppi siina male, sepärrast et rahwas

was ei piddand jälle ennestele lastma sõariisto teha. Seal nemmad siis seissid ilma riistota, Saulil ja ta poial Jonatanil ükski olli neid agga. Sesamma kunninga poeg läks ommeti omma sullasega katsma, kas ta piddi sama waenlastele kahjo teha, kui ta saaks agga monned neist mahhalua, et teised sest ka saaksid hirmo tunda, et nemmad ei wõttaks ni julgeste Israeli rahwa peäle kippuda. Suur immelik ja Jumala sõa-mehhe südda olli Jonatanl sees, et nemmad kahhekski omma sõariista kandiaga läksid Wilistide peäle; käl se olli uskus hakkatud, ja nemmad said ka nähha, et se ep olnud mitte ilmaago, nemmad said sedda õnne nähha, et hirm ja kartus olli Wilistide peäle sanud, et neist kahhest olli 20 meest mahhalõdud.

Saul